

צוק איתן: עכשיו התערוכה

שמונה חודשים אחרי פרוץ המבצע ברצועת עזה, השיקה האמנית רונית ניצקי, תושבת נאות אפקה, תערוכה חדשה, המחטטת בפצעי הפוסט-טראומה

לתאר ולהגדיר את המצב האבסורדי בו אננו מצויים, סבורה האמנית. לדבריה, זוהי שפה מניפולטיבית, העושה שימוש במילים וצירופי משפטים המקנים להם משמעות חדשה ומעוותת; משמעות הבאה לתאר את מצב הלחימה והקרבות, ההרס והנזקים שנגרמו בעטייה.

בין המילים המדוברות, המוצגות במקום בולט בתערוכה: "שקט מתוח", "השעון הצבאי", "נוהל חירום", "אופוזיציה ציונית", "אזרחים תחת אש", "הדי הפיצוצים", "אזעקת שווא", "פינוי רכוב", "אש ידידותית", "הותרו לפרסום", "נתיב העם", "הלומי קרב" - ועוד. זו תערוכת היחיד האחת עשרה של ניצקי, יוצרת מקורית, אשר לה קריירה אמנותית לא שגרתית. כמו כן השתתפה ניצקי בתערוכות קבוצתיות רבות, במסגרת מיזמים פמיניסטיים בארץ ובארצות הברית. הבחירה של ניצקי בפורמט הגרפיטי על הקיר ליצירת המיצב הנוכחי, מהווה עבודה תגובה של התרסה, כמו החדירה של אמני החוצות (ציירי הרחוב) למרחב הציבורי, כשהם מציירים על קירות מבנים באישון ליל את מחאתם הפוליטית וביקורתם על החברה.

התערוכה מוצגת בסטודיו של האמנית בקיבוץ גבעת השלושה. שעות הגלריה: ימים א'-ה', בין השעות: 12:00-14:00, יום ו', 10:00-12:00. טלפון לתיאומים: 050-3757475.

אחד מקירות התצוגה. כך נראית תמונת ניצחון?

בין "שקט מתוח" ל"הותרו לפרסום"

ניצקי מדברת ביצירתה על האבסורד שבמלחמה, על הנזק, הכאב והסבל שהיא מסכה לצדדים. "במלחמה גם נוצרה שפה ייחודית, לה אתראית התקשורת, העושה שימוש במונחים ומשפטים המיטיבים

גלי מרקוביץ-סלוצקר

תערוכה חדשה, שעלתה בשבוע שעבר לקראת יום האישה הבינלאומי, מושכת אליה בימים אלה המון תשומת לב. התערוכה, שתוצג עד ה-15 באפריל בסטודיו במושב גבעת השלושה (לא רחוק מפתח תקוה), היא פרי יצירתה של רונית ניצקי, אמנית פרובוקטיבית תושבת נאות אפקה שבצפון תל אביב.

תחת הכותרת "תמונת ניצחון", מכילה התערוכה מיצג גרפיטי על קירות הסטודיו של ניצקי, בו מופעים ציטוטים, משפטים, סיסמאות, קלישאות ושמות, שעלו והוזכרו כמהלך מבצע צוק איתן שנערך ברצועת עזה בקיץ האחרון. "ליקטתי את המשפטים מהטלוויזיה והאינטרנט ושיבצתי אותם על קירות הסטודיו, כמו פאזל ענקי שרק הרכבת כל חלקיו מבהירה לצופה את התמונה בשלמותה", מספרת ניצקי.

התערוכה, לדידה, היא תגובה פוסט-טראומטית למצב בו היא נמצאה בעת המלחמה, כאשר ירדה למקלט, מתוך פחד וחרדה, כל אימת שנשמעה האזעקה. "ביליתי שעות בצפייה בטלוויזיה ובגלישה באינטרנט כדי להיות מעודכנת במצב האירועים והקפדתי לא להחסיר מידע, מה שגם אפשר לי לחשוב על התהליך כולו אליו הייתי שותפה, בעל כורחי, כאזרחית וכאדם פרטי במדינת ישראל".